

Súd: Okresný súd Žiar nad Hronom
Spisová značka: 27Csp/41/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6420202184
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Štefan Juhás
ECLI: ECLI:SK:OSZH:2020:6420202184.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žiar nad Hronom v konaní pred sudcom JUDr. Štefanom Juhásom v právnej veci žalobkyne: Všeobecná úverová banka, a. s., Mlynské Nivy 1, Bratislava, IČO: 31 320 155, zast.: Advokátska kancelária Gallo, s. r. o., Jilemnického 4012/30, Martin, IČO: 36 715 352, proti žalovanému: T. W., nar. XX. X. XXXX, trvalý pobyt: L. XXX/X, V. B. V., zast.: JUDr. Michal Vlkolinský, advokát so sídlom vo Zvolene, Nám. SNP 17/29, o zaplatenie 1 295,55 € s prísl., takto

rozhodol:

I. Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobkyni sumu 1 295,55 €, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % p. a. zo sumy 1 295,55 € od 29. 11. 2017 do zaplatenia.

II. Žalobkyni **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou, doručenou Okresnému súdu Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) 29. 6. 2020, domáhala uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť jej sumu 1 295,55 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % p. a. z dlžnej sumy od 29. 11. 2017 do zaplatenia a trovy konania.

2. Aktívnu legitímáciu na podanie žaloby odvodzuje žalobkyňa z predloženého projektu rozdelenia zliúčením z 11. 12. 2017, z ktorého vyplýva, že na základe projektu rozdelenia zliúčením sa žalobkyňa stala univerzálnym právnym nástupcom spoločnosti Consumer Finance Holding a. s. (ďalej len „pôvodný veriteľ“).

3. Žalobkyňa svoj nárok uplatnený žalobou odôvodnila tým, že pôvodný veriteľ uzavrel so žalovaným 8. 1. 2014 zmluvu o pôžičke č. XXXXXXX/XXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 2 800 €. V danom prípade ide o tzv. webovú zmluvu, ktorá je uzatváraná prostredníctvom prostriedkov diaľkovej komunikácie (internet), to znamená, bez vyhotovenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere v listinnej forme podpísanej zmluvnými stranami. Uzavretiu zmluvy predchádzalo uzatvorenie tzv. rámcovej zmluvy, predmetom ktorej je popis spolupráce pri uzatváraní zmlúv o úvere prostredníctvom prostriedkov diaľkovej komunikácie. Pokiaľ už bol žalovaný evidovaný pôvodným veriteľom ako klient na základe iných skôr uzatvorených zmlúv, ani samotná rámcová zmluva neobsahuje podpis strán. Na základe zmluvy o pôžičke bol žalovaný povinný splácať poskytnutú istinu úveru s príslušenstvom v 60. mesačných splátkach vo výške 74,52 €. Celková výška sumy, ktorú mal žalovaný vrátiť, predstavovala 4 471,2 €. Žalovaný úver nesplácal riadne a včas, preto sa dostal do omeškania. Pôvodný veriteľ ho listom z 28. 9. 2017 vyzval na úhradu omeškaných splátok a upozornil ho na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru. Vzhľadom na to, že žalovaný na výzvu nereagoval, pôvodný veriteľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru listom z 23. 11. 2017, a to ku dňu 19. 11. 2017. Žalobkyňa si uplatňuje aj zákonný úrok z omeškania, a to od šiesteho dňa nasledujúceho po oznámení o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru, pretože oznámenie bolo zaslané žalovanému obyčajnou zásielkou. Ku dňu podania

žaloby eviduje žalobkyňa úhradu zo strany žalovaného vo výške 3 056,28 €. Žalobkyňa si preto uplatňuje zvyšnú časť z neuhradenej pohľadávky ku dňu podania žalobného návrhu vo výške 1 295,55 € a zákonný úrok z omeškania.

4. K žalobe bola pripojená zmluva, projekt rozdelenia zlúčením z 11. 12. 2017, predžalobná upomienka z 28. 9. 2017 s dokladom o jej doručení žalovanému, oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru z 23. 11. 2017, zmluva o využívaní klientskej zóny (zmluva o poskytovaní služieb) z 11. 12. 2013, prehľad splátok a úhrad za obdobie od 8. 1. 2014 do 30. 4. 2020.

5. Okresný súd vo veci rozhodol platobným rozkazom č. k. 27Csp/41/2020-29 z 16. 7. 2020, ktorý bol žalovanému doručený do vlastných rúk. Žalovaný proti platobnému rozkazu podal odpor, ktorý bol doručený súdu 16. 8. 2020. Žalovaný nepoprel, že ako dlžník uzatvoril s pôvodným veriteľom zmluvu o pôžičke, na základe ktorej mu bol poskytnutý úver vo výške 2 800 € a taktiež, že ku dňu podania žalobného návrhu uhradil sumu 3 056,28 €. Žalovaný však tvrdí, že predmetná zmluva neobsahuje zákonom predpísané náležitosti, ako referenčnú úroku sadzbu, na ktorej je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, výšku, počet, frekvenciu splátok a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom, v dôsledku čoho je poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov. Ďalej žalovaný poukazuje na to, že priemerné úrokové miery z úverov a pôžičiek, ktoré boli poskytnuté v 1/2014, kedy bola uzatvorená aj zmluva, boli v rozsahu 12,80 % a 11,03 % ročne podľa údajov Národnej banky Slovenska. Podľa dostupných informácií o údajoch o poskytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 1. štvrtrok 2014, ročná percentuálna miera nákladov (ďalej len „RPMN“) pri obdobných spotrebiteľských úveroch bola 10,58 %, čím poukazuje na to, že dojednaný ročný úrok podľa zmluvy je viac ako 2,2 násobne vyšší, ako priemerné úrokové sadzby, ktoré boli zverejnené Národnou bankou Slovenska. Vzhľadom na rozhodovaciu prax súdov takto dojednaný ročný úrok z pôžičky je potrebné vyhodnotiť za neprimeraný a odporujúci dobrým mravom. Pôvodný veriteľ naďalej poskytoval spotrebiteľom úvery za úroky, ktoré možno označiť za užernícke a nekalým spôsobom, nesprávne tiež uvádza výšku RPMN bez ohľadu na zohľadnenie všetkých nákladov spojených so spotrebiteľským úverom, a to v neprospech spotrebiteľa. V samotnej zmluve je nesprávne uvedená aj priemerná hodnota ročnej RPMN, ktorá podľa žalovaného už má byť správne uvedená najviac 18,90 %. Z týchto dôvodov žiada žalobu zamietnuť.

6. Okresný súd uznesením z 28. 8. 2020 (č. I. 49) platobný rozkaz zrušil v súlade s § 267 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

7. Dňa 24. 9. 2020 bolo súdu doručené vyjadrenie žalobkyne k odporu žalovaného, v ktorom poukázala na tú skutočnosť, že úrokovú sadzbu, ako aj zmluvu, je potrebné posudzovať podľa právneho predpisu účinného v čase podpisu zmluvy. Prijatím zákona č. 106/2014 Z. z. sa nanovo upravila výška odplaty pri poskytovaní peňažných prostriedkov a s účinnosťou od 1. 6. 2010 novela zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „ZSU“) zmenila aj ustanovenie § 53 ods. 6 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“), pričom s poukazom na dôvodovú správu k ZSU žalobkyňa tvrdí, že v každom prípade je dôležité posúdiť, o akú výšku poskytnutých prostriedkov ide, či ide o záväzok zabezpečený a obdobie, na ktoré sa peňažné prostriedky poskytujú. Tieto kritéria majú význam pri určení podstatného prevýšenia odplaty a pri judikatúre možno pri tomto termíne vysledovať hranicu max. 20 %. V čase podpisu zmluvy sa úroková sadzba bánk a pobočiek zahraničných bánk, za ktorú poskytovali finančné prostriedky pohybovala na úrovni 12,58 %. Úroková sadzba v zmysle zmluvy bola vo výške 36,94 % (zrejma chyba žalobkyne v písaní, pretože v zmluve bola dohodnutá fixná úroková sadzba 22,20 % p. a., pozn. súdu). Podľa žalobkyne tak nejde o podstatné prevýšenie úrokovej sadzby. Žalobkyňa poukazuje na to, že zmluva bola riadne podpísaná oboma zmluvnými stranami, čím boli splnené zákonné predpoklady pre platnosť právneho úkonu. Žalovaný nebol pri podpise zmluvy žiadnym spôsobom nútený a nepodpísal ju pod nátlakom. Zmluva neobsahuje žiadne neprijateľné zmluvné podmienky, žalovaný bol s obsahom zmluvy riadne oboznámený a jednotlivé podmienky boli konkretizované vo forme zmluvných podmienok, s ktorými bol žalovaný oboznámený. RPMN a predpoklady výpočtu sú uvedené v článku VII. bod 7.1 zmluvných podmienok. Z týchto dôvodov žalobkyňa navrhuje žalobe vyhovieť.

8. Dňa 22. 10. 2020 bolo súdu doručené vyjadrenie žalovaného k predchádzajúcemu vyjadreniu žalobkyne, v ktorom zotrval na svojom vyjadrení k žalobe. Naďalej považuje dohodnutý zmluvný

úrok za prevyšujúci priemerné úrokové sadzby, za ktoré banky v rozhodnom období poskytovali obdobné spotrebiteľské úvery. Podľa žalovaného nestačí domnienka žalobkyne, že žalovaný musel mať vedomosť o konečnej splatnosti úveru a vystáva dôvodná pochybnosť, na základe čoho mal mať žalovaný ako dlžník vedomosť o dobe trvania zmluvy.

9. Na vyjadrenie žalovaného reagovala žalobkyňa podaním, doručeným súdu 9. 11. 2020, v ktorom len uvádza, že žalovaný neuviedol žiadne nové tvrdenia, len opakoval svoje predchádzajúce tvrdenia, žalobkyňa sa preto nemá k čomu vyjadrovať. Na pojednávaní, ktoré sa konalo 8. 12. 2020, sa strany sporu tohto pojednávania nezúčastnili. Vzhľadom na to, že boli splnené podmienky, aby súd konal v ich neprítomnosti, na predmetnom pojednávaní rozhodol vo veci samej a vyhlásil rozsudok.

10. Pri posúdení skutkových okolností daného prípadu okresný súd vychádzal z vyjadrení strán sporu a predložených listín, z ktorých zistil nasledovné skutočnosti.

11. Pôvodný veriteľ a žalovaný uzatvorili prostredníctvom prostriedkov diaľkovej komunikácie zmluvu o využívaní klientskej zóny (zmluva o poskytovaní služieb), na základe ktorej bolo žalovanému pridelené ID ako autentifikačný prvok a ďalšie identifikačné prvky, ktorými sa identifikuje pri prihlásení do internetového rozhrania pôvodného veriteľa a pri uzatváraní zmlúv prostredníctvom prostriedkov diaľkovej komunikácie. Na základe toho a tými istými prostriedkami diaľkovej komunikácie bola uzatvorená zmluva medzi pôvodným veriteľom a žalovaným, v ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnutý úver vo výške 2 800 € vrátiť v 60. mesačných splátkach vo výške 74,52 €. Celkovú čiastku, ktorú mal žalovaný ako dlžník uhradiť, predstavovala suma 4 471,20 €, z toho celkové náklady spotrebiteľa 1 671,20 €. V zmluve bola dohodnutá fixná ročná úroková sadzba 22,20 %, RPMN vo výške 22,20 % a priemerná hodnota RPMN vo výške 21,09 %. Termín konečnej splatnosti úveru bol dohodnutý na 12/2018. Súčasťou zmluvy je aj vyjadrenie žalovaného, že zmluvu uzatvára bez poistenia schopnosti splácať splátky.

12. Z prehľadu splátok a úhrad, ako aj tvrdenia žalobkyne, ktoré žalovaný nepoprel, vyplýva, že žalovaný doposiaľ uhradil žalobkyni sumu 3 056,28 €.

13. Z obsahu predžalobnej upomienky z 28. 9. 2017 vyplýva, že žalovaný sa dostal do omeškania so splátkami vo výške 297,12 €. Predžalobná upomienka bola žalovanému doručená do vlastných rúk 10. 10. 2017. Pôvodný veriteľ následne listom z 23. 11. 2017 oznámil žalovanému vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru a vyzval žalovaného na jeho úhradu.

14. Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

15. Podľa § 52 ods. 1, 3 a 4 OZ, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

16. Podľa § 53 ods. 1 OZ, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

17. Podľa § 53 ods. 6 OZ, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.

18. Podľa § 559 ods. 1 OZ, splnením dlh zanikne.

19. Podľa § 1 ods. 2 ZSU, spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

20. Podľa § 2 písm. a), b), d) a g) ZSU, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania, veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti, zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj poisťné a náklady spojené so zmluvou o zabezpečení záväzku spotrebiteľa podľa tohto zákona, ktorých uzavretím bolo podmienené získanie spotrebiteľského úveru alebo jeho získanie za ponúkaných podmienok

21. Podľa § 9 ods. 2 písm. f), i), j), k) ZSU, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru, ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradenie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

22. Podľa § 9 ods. 2 písm. y) ZSU, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok.

23. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) a d) ZSU, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak
b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y),
d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

24. Okresný súd mal za preukázané, že pôvodný veriteľ uzavrel so žalovaným zmluvu o úvere prostriedkami diaľkovej komunikácie v súlade so zákonom č. 266/2005 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Predmetná zmluva obsahuje podstatné náležitosti zmluvy o úvere, ktorá je súčasne spotrebiteľskou zmluvou, uzatvorenou medzi dodávateľom, ktorý poskytoval úvery v rámci svojej podnikateľskej činnosti ako nebankový subjekt a žalovaným ako fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní zmluvy nekonala v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania. Zároveň sa na predmetnú zmluvu vzťahujú ustanovenia ZSU, pretože predmetná zmluva spĺňa všetky zákonné definičné znaky, ktorými zákonodarcu vymedzil, ktoré zmluvy sa budú spravovať uvedeným zákonom. Uvedené nebolo medzi stranami sporu sporné, čo vyplýva aj z ustanovení predmetnej zmluvy a zmluvných podmienok, ktoré odkazuje na citované zákonné ustanovenia. Žalovaný nepoprel uzatvorenie predmetnej zmluvy a taktiež nepoprel ani skutočnosť, že doposiaľ uhradil sumu tak, ako to uviedla žalobkyňa, t. j. vo výške 3 056,28 €. Súd teda vychádzal

z týchto zhodných skutkových tvrdení strán sporu. Sporným ostala iba otázka, či zmluva obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti, ktorých absenciou by mala za následok, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov a či dohodnutá úroková sadzba nie je v rozpore s dobrými mravmi.

25. Vzhľadom na uvedené, okresný súd, pristúpil ku kontrole zmluvných podmienok, či obsahujú všetky náležitosti tak, ako to ustanovuje § 9 ods. 2 ZSU, a teda či zároveň predmetná zmluva neobsahuje aj niektorú z neprijateľných zmluvných podmienok podľa § 53 OZ.

26. V predmetnej zmluve sú v časti IV. uvedené všetky základné podmienky, za ktorých sa má poskytnúť žalovanému úver. Jedným z takýchto údajov, ktorý zároveň požaduje aj § 9 ods. 2 písm. f) ZSU, je uvedenie termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Zmluve je uvedený ako 12/2018, teda presné označenie mesiaca a roka, v ktorom, ak by žalovaný pravidelne splácal všetky splátky, resp. by nebola vyhlásená predčasná splatnosť úveru, došlo by k ukončeniu právneho vzťahu založeného zmluvou. Podľa názoru súdu, nie je podstatné, aký je gramatický výklad slova termín, i keď nepochybne aj gramatický výklad má svoje opodstatnenie, pretože slovo termín neznamená presný dátum, ale iba presné časové vymedzenie pre určitý úkon, teda napr. aj uvedením mesiaca a roka. Účelom, pre ktorý sa má v zmluve uviesť termín konečnej splatnosti úveru, je predovšetkým informácia pre spotrebiteľa, v akom časovom horizonte bude posledná splátka úveru v prípade jeho riadneho a včasného splácania, a teda aj zániku zmluvného vzťahu medzi ním a veriteľom. S poukazom na závery rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 z 9. 11. 2016 (ECLI:EU:C:2016:842, bod 59), na ktoré odkazuje aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení z 22. 2. 2018, sp. zn. 3 Cdo 146/2017, okresný súd konštatuje, že ak spotrebiteľ vie z predmetnej zmluvy identifikovať termín konečnej splatnosti, nie je nespĺnením zákonnej požiadavky na obsah zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. f) ZSU, ak v nej síce absentuje presný dátum poslednej splátky, ale obsahuje mesiac a rok, v ktorom nastáva splatnosť poslednej splátky úveru, a tým aj doba trvania zmluvy.

27. Pokiaľ ide o námietku žalovaného, že zmluva neobsahuje referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorej je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, či výšku, počet, frekvenciu splátok a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom, k tomu okresný súd uvádza, že zmluva ani nemôže obsahovať referenčnú úrokovú sadzbu, keďže dohodnutá úroková sadzba je fixná, to zn. nemenná počas celého trvania zmluvy a nie je naviazaná na žiadny index alebo referenčnú úrokovú sadzbu. Zmluva obsahuje počet (60), termíny jednotlivých splátok (do 20. dňa každého mesiaca podľa čl. VI bod 6.2. zmluvy), frekvenciu ich splátok (čl. VI bod 6.1. zmluvy). K tomuto záveru okresný súd dospel aj na základe ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (uznesenie z 22. 2. 2018, sp. zn. 3 Cdo 146/2017, uznesenie z 17. 4. 2018, sp. zn. 3 Cdo 56/2018, uznesenie z 23. 4. 2018, sp. zn. 4 Cdo 211/2017), v ktorých opakovane bolo konštatované, že „Pokiaľ ide o to, či zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzatvorili strany sporu, obsahuje výšku, počet a termíny splátok úrokov a iných poplatkov, je potrebné mať na zreteli, že eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivé splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadať na istinu, úverový úrok a iné platby. Dovolací súd v súvislosti s tým poznamenáva, že aj v zmysle Rozsudku zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny (viď bod 53 Rozsudku). Podrobné informácie o vnútornej skladbe anuitnej splátky podáva veriteľ na žiadosť spotrebiteľa, a to bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy a vo forme amortizačnej tabuľky (bod 53 Rozsudku).“ Súd preto považoval námietku žalovaného za nedôvodnú.

28. Okrem toho, z čl. V. bod 3. zmluvy vyplýva, že žalovaný sa oboznámil a boli mu sprístupnené vo formáte pdf štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere ešte pred uzavretím zmluvy, s ktorými sa mal možnosť podrobne oboznámiť, kde sú taktiež uvedené všetky obsahové náležitosti zmluvy. Napokon, žalovanému tieto skutočnosti museli byť známe, keďže časť splátok úveru uhradil v dohodnutých termínoch, čo vyplýva z predloženého prehľadu splátok a jednotlivých úhrad.

29. Pokiaľ žalovaný namietal neprimerane vysoký zmluvný úrok, na ktorom sa dohodol s pôvodným veriteľom, okresný súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 26. 3. 2019,

sp. zn. 14Co/180/2018 v skutkovo obdobnej veci toho istého pôvodného veriteľa, ktorý si uplatňoval úrokovú sadzbu 32 % p. a. v zmluve uzatvorenej v roku 2013. V tomto rozsudku dospel krajský súd k záveru, že „...V čase reálneho uzatvorenia zmluvy (teda v čase vzniku „nového obchodu“) boli úrokové miery nových obchodov vo výške 15,12 % (viď štatistické údaje - banková úroková štatistika - úvery - www.nbs.sk <<http://www.nbs.sk>>). Odvolací súd zvyrazňuje, že v danej štatistike sú obsiahnuté a vyjadrené štatistické údaje o výške úrokových sadzieb bánk, pričom žalobca opakovane žiadal (a následne mu bol i opakovane poskytnutý) úver od nebankovej spoločnosti - Consumer Finance Holding, a. s. Ročná úroková sadzba v predmetnej úverovej zmluve, uzatváranej s nebankovou spoločnosťou, ktorá má prirodzene iné, miernejšie podmienky pre posúdenie bonity žiadateľa o úver ako banka, bola dohodnutá vo výške 32 %. Úrokové miery úverov v čase január 2013 poskytovaných bankami boli vo výške 15,12 %. Pokiaľ sa žalobca opakovane rozhodol požiadať o úver nebankovú spoločnosť, ktorá poskytnutie úveru úročila vo vyššie uvedenej výške a nie banku, ktorá v tom čase úvery úročila sadzbou 15,12 %, uvedené uzavretie zmluvy bolo slobodným rozhodnutím žalobcu, keď vstúpil do úverového vzťahu, kde poskytnutie úveru prekračuje priemerné úrokové miery úverov poskytovaných bankami približne dvojnásobne. Takéto vyššie úročenie nemožno však považovať za podstatné prevýšenie odplaty z úveru poskytované bankovými subjektmi. Odvolací súd zvyrazňuje, že nie je možné posudzovať primeranosť, resp. neprimeranosť výšky úrokov úveru len vzhľadom na ich konkrétne číselné vyjadrenie, tak ako to učinil žalobca v podanej žalobe, ako i vo svojom odvolaní, keď poukázal na rôzne rozhodnutia súdov (i rozhodnutia súdov prvej inštancie, kde právoplatnosť takéhoto rozhodnutia z odvolania žalobcu nevyplývala), ale uvedenú primeranosť, resp. neprimeranosť úrokov je treba posúdiť v každom prípade individuálne porovnaním s priemernou výškou úrokov (resp. celkovej odplaty za poskytnutie úveru) v čase uzatvárania konkrétnej úverovej zmluvy. Neobstojí preto argument žalobcu, že inými rozhodnutiami súdov bola odplata za úver (RPMN) vo výške 32 % považovaná za neprimerane vysokú, v rozpore so zákonom či dobrými mravmi.“ Správnosť rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici bola následne potvrdená uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. 4. 2020, sp. zn. 3 Cdo 171/2019, v ktorom vyslovil záver, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nepovažuje za odklon od rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 26/2011, na ktorý poukazoval aj žalovaný vo svojom odpore proti platobnému rozkazu.

30. Okresný súd nepovažuje v tomto prípade námietku žalovaného o neprimerane vysokej úrokovej sadzbe, predstavujúcej hodnotu 22 %, za dôvodnú. Žalovaný podľa názoru súdu nesprávne porovnáva priemerné úrokové miery úverov poskytnutých bankami v období uzavretia zmluvy s výškou úrokovej sadzby úveru, ktorý mu bol poskytnutý pôvodným veriteľom, pretože je všeobecné známou skutočnosťou, že banky poskytujú úvery za nižšie úrokové sadzby ako nebankové subjekty. Podľa zákonnej úpravy sa za odplatu považovala odplata obvykle požadovaná bankami a pobočkami zahraničných bánk iba v prípade úverov poskytnutých v období od 31. 5. 2014 do 1. 9. 2014 v súlade s § 10d ods. 2 nariadenia č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „nariadenie č. 87/1995 Z. z.“). Zároveň sa za najvyššiu prípustnú výšku odplaty považovala odplata, ktorá nesmie prevýšiť dvojnásobok úrokových mier úverov pre domácnosti zverejňovaných na webovom sídle Národnej banky Slovenska ako súčasť úrokovej štatistiky za prvý mesiac kalendárneho štvrtroka predchádzajúceho uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy. Vzhľadom na to, že predmetnú zmluvu uzatvoril žalovaný pred uvedeným obdobím, nie je možné podľa názoru okresného súdu pre posúdenie primeranej výšky úrokovej sadzby vychádzať z údajov o úrokových mierach úverov pre domácnosti zverejňovaných na webovom sídle Národnej banky Slovenska. Len pre úplnosť okresný súd uvádza, že aj v prípade posudzovania výšky úrokovej sadzby podľa tohto pravidla, by úroková sadzba úveru obstála, pretože neprevyšovala dvojnásobok úrokových mier úverov pre domácnosti (12,96 %).

31. Z ust. § 53 ods. 6 OZ, účinného v čase uzavretia zmluvy, vyplýva, že pre konštatovanie o podstatnom prevýšení odplaty, nepostačuje porovnávať priemernú úrokovú sadzbu úverov poskytnutých bankami, ale je potrebné posudzovať odplatu, ktorá nesmie podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa má prihliadať najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Odplata je podstatne širší pojem ako úrok, resp. úroková sadzba, pretože v súlade s § 1 ods. 1 nariadenia č. 87/1995 Z. z. účinným od 1. 6. 2014, sa odplatom rozumie okrem zmluvného úroku aj poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov.

Porovnávanie úrokových sadzieb úverov tak paradoxne môže byť aj v neprospech spotrebiteľa, pretože kým pri porovnaní odplaty sa posudzujú všetky plnenia, ktoré je spotrebiteľ povinný uhradiť v spojení s poskytnutým úverom a ktoré môžu byť podstatne vyššie ako zmluvný úrok, pri porovnávaní výšky úrokových sadzieb sa porovnáva len jedna zložka odplaty, ktorá nezohľadňuje ostatné dojednané plnenia. Z citovanej judikatúry súdov je zrejmé, že ani úroková sadzba vo výške 32 % nemusí byť v konkrétnom prípade neprimerane vysoká. V danom prípade okresný súd taktiež zohľadnil tú skutočnosť, že úver bol poskytnutý nebankovou spoločnosťou, v súvislosti s poskytnutím úveru nemal žalovaný žiadne ďalšie dodatočné náklady, ktoré by sa okrem úroku z úveru spolupodieľali na celkovej výške RPMN, ktorá bola v rovnakej výške ako úroková sadzba. Nebanková spoločnosť má pritom miernejšie podmienky pre poskytnutie úveru, ktoré poskytuje menej bonitným a spoľahlivým spotrebiteľom, pričom s tým spojené riziko je vyvažované vyššou úrokovou mierou, ako v prípade úverov poskytnutých bankami. Žalovaný sa slobodne rozhodol pre úver od nebankovej spoločnosti a navyše mu bola poskytnutá lehota 14 kalendárnych dní od uzavretia zmluvy, počas ktorých, ak sa domnieval, že úroková sadzba je neprimerane vysoká, mohol od zmluvy odstúpiť bez uvedenia dôvodu (čl. V bod 12.2 zmluvy).

32. V súlade § 53 ods. 6 OZ mal žalovaný správne vychádzať z údajov zverejňovaných Ministerstvom financií Slovenskej republiky o súhrnných informáciách o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch, zverejňovaných každý štvrtrok na jeho webovom sídle (www.finance.gov.sk), z ktorých vychádza aj údaj o priemernej RPMN uvedenej v zmluve, pretože tieto údaje zahŕňajú aj úvery poskytované nebankovými subjektmi a zároveň sú relevantné pre posúdenie odplaty, keďže podľa § 53 ods. 6 OZ sa táto má porovnávať s obdobnými úvermi poskytovanými nielen bankami, ktoré tvoria časť finančného trhu, ale všetkými subjektmi pôsobiacimi na finančnom trhu, ktoré poskytujú úvery spotrebiteľom. Z týchto údajov vyplýva, že priemerná RPMN v čase uzavretia zmluvy bola pre podobný typ úveru vo výške 21,09 %, pričom bolo potrebné vychádzať s údajov za predchádzajúci kalendárny štvrtrok, t. j. v tomto prípade 3. štvrtrok 2013, ktoré boli naposledy zverejnené pred uzavretím zmluvy (7. 1. 2014). Odplata úveru poskytnutého pôvodným veriteľom (22 %), nepredstavuje podstatne prevýšenie odplaty obvykle požadovanej v tom čase na finančnom trhu, pretože nedosahuje ani jej dvojnásobok (prevyšuje ju o 0,91 % percentuálneho bodu). Z uvedeného taktiež vyplýva aj nedôvodnosť námietky žalovaného o nesprávnom údají priemernej RPMN v zmluve, ktorá bola uvedená vo výške 21,09 % a správne vychádzala z posledných zverejnených údajov za 3. štvrtrok 2013. Žalovaný nesprávne vychádzal z údajov za 1. štvrtrok 2014, ktoré však neboli zverejnené v čase uzavretia zmluvy (zverejňujú sa spätne po uplynutí 1 štvrtroku) a tak ani nemohli byť známe. Aj z ust. § 9 ods. 2 písm. y) ZSU jasne vyplýva, že platnou priemernou hodnotou RPMN pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere, uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty RPMN za príslušný kalendárny štvrtrok, je priemerná hodnota RPMN na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok. Žalobkyňa tak postupovala správne v súlade s týmto ustanovením a v zmluve uviedla správnu výšku priemernej RPMN.

33. Okresný súd nezistil, že by predmetná zmluva obsahovala nesprávne uvedenú RPMN poskytnutého úveru, ktorá vzhľadom na to, že žalovanému okrem zmluvného úroku nevznikli žiadne iné náklady, odzrkadľovala výšku úrokovej sadzby. Taktiež súd nevzhladol v predloženej zmluve žiadne neprijateľné zmluvné podmienky, príp. že by v nej absentovali zákonné náležitosti, zákonným následkom čoho by bolo, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov. Súd považoval nárok uplatnený žalobou v celom rozsahu za dôvodný, a preto žalobe vyhovel.

34. Podľa § 517 ods. 2 OZ, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

35. Podľa § 3 nariadenia č. 87/1995 Z. z., výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

36. Žalobkyňa si podanou žalobou uplatnila aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy od prvého dňa omeškania žalovaného so zaplatením žalovanej sumy. Žalobkyňa si uplatňuje zákonný úrok z omeškania od 29. 11. 2017, ako šiesty deň od oznámenia o predčasnej splatnosti úveru. Žalobkyni vzniklo právo na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5 % (5 % + 0,00 %), pretože základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky (hlavné refinančné operácie podľa § 17 ods. 1 z. č. 659/2007 Z. z.

o zavedení meny euro v Slovenskej republike) k 29. 11. 2017 bola 0,00 %. Súd teda priznal žalobkyni právo na úrok z omeškania tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

37. Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

38. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

39. Žalobkyňa bola v konaní úspešná v rozsahu 100 % a v takomto rozsahu jej súd vo výroku tohto rozhodnutia priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému, ako neúspešnej strane sporu.

40. O výške náhrady trov konania rozhodne okresný súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia, ktoré je potrebné doručiť Okresnému súdu Žiar nad Hronom v dostatočnom počte rovnopisov s prílohami, v prípade jeho doručenia iným spôsobom ako do elektronickej schránky súdu.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisovú značku tohto konania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť a odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie môže meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkov, aby uskutočňovali jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie dôkazy alebo tvrdenia, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1 § 365 CSP, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.